

Het geheim

Ruud van der Heijder

Nu wij hier al - len sa - men zijn op dit ge - zei - lig feest, ver - tel ik met 'n
klop-pend hart wat er ooit is ge - weest. Het zal echt 'n ont - hul - ling zijn, iets
uit ver - le - den tijd. Het ligt als ste - nen op m'n maag, daarom wil ik het kwijt

Zie onze (--)hier op dit feest, ze lijkt'n brave maagd;
maar in haar jonkheid heeft ze ook wel 'ns gedonderjaagd.
En wat er allemaal met haar, eens is geschied voorheen,
dat zet ik even in een lied, aan deze club uiteen.
Het is voor (--) niet zo leuk, wat hier nu wordt onthuld;
maar ja, daar is niets aan te doen, het is haar eigen schuld.
Natuurlijk denkt zij heel benauwd: ach hou je smoel nou maar.
Daar trek ik mij geen barst van aan, want het schijnt werk'lijk waar.
Want iedereen hier op dit feest die zegt straks: herejee,
dat had ik nooit gedacht van haar, ze leek me best OK.
Die (--) die is zo keurig net, raakt nooit eens uit de plooi;
maar wat van haar hier wordt gezegd, is werkelijk niet zo mooi.
Dus steek ik vliegensvlug van wal, al vind ik het niet zo fijn
en iedereen denkt bij zichzelf: wat zou er nu toch zijn?
En ja, daar is ook reden voor; maar wat ik zeg is echt;
want werkelijk als u het hoort, staan al uw haren recht.
't Is eigenlijk wel wat gemeen, wat ik hier nu ga doen,
dat ik nu ga onthullen, al die dingetjes van toen.
Maar ja, er is nu A gezegd, ik kan nu niet meer terug
en daarom is 't de hoogste tijd, kom ik begin maar vlug.
Daar gaan we dan, de beuk erin; maar wacht, en luister goed:
in feite is er weinig, wat U haar verwijten moet.
Als u het daad'lijk heeft gehoord vergeet het dan maar weer;
want wie het mij ooit heeft verteld, wist ook niet alles meer.
Nu is het tijd, daar gaat ie dan, ik steek meteen van wal,
met het verhaal dat iedereen hier sterk verbazen zal.
Bedenk: 't is werkelijk gebeurd, heus mijn relaas is juist;
zoniet, dan heeft men mij, er tot m'n oren ingeluisd.
Wij weten wel, o (--), je rolt nu van je stoel,
De vrees voor zo'n onthulling, geeft beslist 'n eng gevoel.
't Is dat ik nu begonnen ben, ik kan dus niet meer t'rug.
Al heb ik wel wat medelij, begin ik toch maar vlug.
Maar wacht eens even, wees eens stil, ach gunst, wat ben ik stom.
Ik praat en zing en leuter maar en zie: mijn tijd is om.
't Is jammer; maar ik moet nu gaan, bedankt voor uw geduld
en was er nog meer tijd geweest; dan had ik het onthuld!